ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучно прасе

Уредништво и администрација Београд, Добрачина 30/II

Примеран 4.— динара

Претплату прима »Пресаг за продају новина и часописа Београд, Влајковићева 8

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин. годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 15 ЈУЛА 1944

БРОЈ 138 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

РУЗВЕЛТ ВЕЛИКИ ОСЛОБОДИОЦ

РУЗВЕЛТ: Шта желите мсје Де Гол, па ја сам већ ослободио 17.000 Француза — од живота.

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

ОСВЕТНИЦИ

Англосаксонци су на бруталан начин напали из ваздуха малу неутралну републику Сан Марино.

Удрите момци, удрите! Бар њима да се осветимо за Лондон, ако не можемо Немцима.

Опасност

Леди Хемендеос примила је у посету сер Чарлса Рокфора у доба кад јој није био муж код куће. Одједном, она пребледе и поче да дрхти.

Сер Чарлс зграби шешир и појури у друго одељење, да се сакрије.

— Шта је? — упита је он бежећи.

— Зар не чујеш? Долази мој муж!

— Хвала Богу! Ја сам мислио да лети V-1!

Како они ослобађају

Рајтер јавља да савезничке трупе чим заузму неки градић у Нормандији одмах мобилишу све мушкарце од шеснаест до шесет година, и тако ови мобилисани Французи иду напред на бајонет, а за њима савезници, наравно иза густог реда тенкова и других огромних возила.

Један шведски новинар упитао је једног енглеског генерала зашто се терају напред Французи. Овај је одговорио: Па за нас је боље тако, мање наших гине, а све оне Французе који у овим борбама падну огласићемо за страдале под немачком окупацијом.

Тако се, они мисле, једним ударцем убијају две муве, и на војном и на пропагандном пољу.

Каже се ипак да би они са Србима били сентименталнији. Не би их сами убијали, већ би то препустили Титу и Совјетима.

ЕВО ШТА СУ РАЗГОВАРАЛИ

Тито: Ипак си, земљаче, пристао да дођеш.

Шубашић: Знаш, ја сам те увек ценио и уважавао твој рад на десетковању Срба, јер он је ишао у прилог нашој заједничкој ствари, само сад треба твој рад уобличити у правну форму, и стећи признање савезничке јавности. Зато сам по налогу своје ложе дошао да те посетим и да се договоримо како да предриблујемо Србе.

Тито: Нас двојица, представљаћемо са Шутејом своје земљаке у једној влади коју ћемо по нацрту Стаљина саставити. Србе треба да претстављају... ах... ко би их претстављао. Знаш, ја имам овде код себе у бележници неколико бледих типова. Чекај да погледам: Ето можемо овог Кретена, пардон Сретана и Савицу. Савићемо их обојцу око прста.

Шубашић: У реду, само да не буду прави Србијанци, знаш, они су превејанци па ће се ипак досетити куда их водимо.

Тито: Одлично речено. Само сада да уредимо наш однос. Ја нећу никакав положај у влади, али онако да будем иза кулиса, главно дрмало.

Шубашић: Дапаче дивно казато маршале. Истом сам се сјетио оне народне: ти си паша, а ја сам Шубаша.

Јенки на Блиском Истоку

С. А. Д. су спремне да ослободе све народе који су вољни да им уступе петролејске концесије.

V-1 и Британски парламент

Енглески народ већ скоро месец дана живи у непрестаном страху од немачког оружја одмазде »V 1«. Целокупна енглеска јавност са нестрпљењем је чекала на говор премијера Черчила о овом новом оружју и његовом дејству. Сматрало се да ће Черчил објавити да је пронађено неко сретство за одбрану од овог како су га они крстили »пакленог изума«.

Збиља, Черчил је подвукао опасност овог страховитог оружја, а на питање која је најбоља одбрана рекао је: »Најбоља одбрана је да наше трупе умарширају у Берлин«.

Судећи по лакој изводљивости овог начина одбране, сви присутни посланици послали су своје породице у Шкотске планине.

Очекује се да ће за неки дан енглески парламент бити распуштен на неодређено време.

С. А. Д. И НОРВЕШКА ТРГОВАЧКА ФЛОТА

Ових дана је норвешка емигрантска влада обратила се Рузвелту с молбом да се заузме код енглеске владе како би после рата Норвешка добила натраг своју трговачку морнарицу.

После конеферисањима са својим стручњацима за поморска питања Рузвелт је одговорио норвежанима:

»Јако жалим али вам не могу изаћи у сусрет са разлога што смо ми саопштили Енглезима да на основу закона о зајму и најму целокупна енглеска и европска трговачка морнарица има да припадне Сједињеним америчким државама. На тај начин избећиће се завист међу појединим народима што је често доводило до нежељених сукоба и међународних заплета.

Над Лала броји пенџере

Дошао Лала први пут у Београд па се загледао у једну велику кућу. Изненадио се великом броју прозора па стао да их броји. Видео га хаузмајстор те куће па га упита:

— Ej, Лало, шта то радиш?

— Бројим пенџере, молићу — одговори Лала.

— —А је си ли платио да бројиш?

— Та нисам платио. О мај' овде се све фурт плаћа.

— Е лепо. Колико си прозора набројао?

— Тачно педесет и шест, рече Лала.

— Онда ти сад плати педесет шест динара. Динар за сваки прозор.

Лала извади новчаник, плати и оде даље и не гледајући више у велике куће.

Кад је дошао кући, он ће тек жени:

— Слушај, Сосо, баш су ови богаћани глупи. Ја набројао на једној кући шесет шест пенџера, а реко чувару да сам избројо само педесет шест, и он ништа није ни приметио. Тако ја њему лепо подвалим за целих десет динара.

У берберници

— Желите ли алкохола!

— Да, молим један коњак!

— Шта, Јалжо, намеравате да се удате? Упамтите само да брак није увек срећан!

— Заиста, милостива, на то сам већ мислила, али рекла сам самој себи: »нећеш ваљда бити малерозна као што је милостива госпођа«.

Разочарала се

»Не бојте се добра жено«, прошапта провалник, ја хоћу само ваш новац!«

»Само мој новац«, протестова богата удовица? »Ах, сви сте ви мушкарци једнаки«...

Предострожност

— Шта мислиш, треба ли Аци да дам новаца?

— Зашто безусловно?

— Зато што ће иначе тражити од мене.

Лала је отишла у биоскоп. Пре почетка представе окрете се она и упита господина који је седео иза ње:

— Смета ли вам моје перо на шеширу?

— Не, одговори овај, господин који је седео пре мене већ га је отсекао.

СЛАБА ВАЉДА

Зовем једнаг свог друга, иначе великог црноберзијанца, да идемо у позориште.

— Шта се даје? — упита он.

— »Два цванцика«.

— А шта је то цванцик?

— Старински новац, отприлике нешто око двадесет пет пара.

— Нећу — одговори друг — не радим ништа испод пет хиљадарки.

Њена старост

— Ја данас нисам више она која сам била пре десет година, треба то да упамтиш — рече супруга.

— Да, знам, одговори муж — данас си ти три године старија.

— Када сам била мала као ти, Перице, ја никада нисам лагала.

— А када си с тим почела, тетке?

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Лука«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

Средњошколци полажу испите по појединим београдским кафанама

— Кад смо се већ овде скупили Госпон професоре, хајде да наручимо по једну љуту.

СВЕ ЗБОГ КИСЕОНИКА

Зна се. Чим птица каже: пажња, пажња, сви се ми сјуримо. Ко брже, ко спорије. Како ко зна и уме. Уђемо у склониште Пореске управе. Збијемо се једно уз друго и ћутимо. Чекамо развој ситуације. Већ смо се сви упознали. Пало је ту и неколико чврстих веза. Знамо ко ће где идуће узбуне седети. Ко ће се с киме кибицовати. Ко ће кога оговарати. Једном речју познајемо се скроз на скроз.

Али имамо и ми једну загонетну личност. То је баба Стана. Висока, сува, наборана и увек озбиљна. Она долети у склониште тек кад почну бомбе да падају. Чудио сам се њеној храбрости. Често сам јој завидио. Ех кад бих ја имао такве живце, мислио сам. И тако мало по мало. Нешто из жеље да се и ја мало правим важан, а нешто из радозналости, једном кад је засвирала сирена знак за предопасност, останем напоље да причекам баба Стану.

Угледам је са једном групом људи и жена како се жури ка склоништу. Кад је дошла до улаза она ће тек оном свету:

— Слушајте, ово склониште није баш најсигурније. Знате, велика кућа па омах пада у очи. Хајдемо боље у лагум. И прва крену, а народ за њом. Мислим оде Стана. Тек она се врати. Оде горе, сачека другу групицу, и поново исто. Одведе и ове у лагум. Тако једно пет-шест пута.

Напослетку се врати и поче да силази у склониште управе, а ја је стигох на степеницама, и упитах:

— Па што ви, баба, Стано, долазите код нас кад је у лагуму сигурније?

— Е, насмеја се она, нисам ваљда луда да се овде гушимо. Зар ниси читао у новинама да се у склоништу ваздух брзо квари. Боље је да нас овде мање има. Знаш, све је то због кисеоника.

Ја сам, недавно, овај дијалог од речи до речи испричао свима у склоништу, и отада смо баба Стану прогласили заштитником склоништа.

ЗАМРАЧЕЊЕ У БЕОГРАДУ

— Радо бих вам однео то писмо у Ниш, али ја путујем само до Ћуприје.

Тешка увреда

Било је необично топло јулско после подне, тако топло како само може да буде кад неко не жали или не плаћа дрва.

Лешкарио сам после ручка на отоману.

— Ej, ти црноберзијанска џукело! Изиђи да ти нешто кажем! — зачух кроз отворен прозор.

Да ли то мене неко зове? Можда и кога другог. Има више станара. Кућа је петоспратна. Осталом, свеједно. Мени се не устаје.

Утом ми до ушију допре бас комшије Марка с петог спрата:

— Сад ћу да ти покажем ко је црноберзијанац!

И још нешто.

— Како се усуђујете да вређате! — засикта госпођица Маца, она што нас све снабдева чарапама и сувом сланином.

— Ав! Ав! — јави се у знак протеста и Цуле баба-Маријин, пошто му газдарица није била ту. Отишла је јуче у Обреновац да донесе кајмака, а тамо је понела кременове за упаљаче.

И други станари побунише се због увреде. Чуло се као митраљеска паљба:

— Нисам ја црноберзијанац!

— Марш, битанго!

— Докажи!

— Тужићу те суду!

— Срам вас било!

— Ти си сам црноберзијанац!

Било је необично занимљиво.

Напослетку чух и гласић свог шестогодишњег синчића, који викну кроз прозор друге собе:

— Лажете! Мој тата није црноберзијанац!

Сигурно је сигурно

Јевта Јевтић је одмах после бомбардовања Београда послао своју жену на одмор у Петровац на Млави. Пре неки дан требало је да она допутује »на неколико дана« у Београд. Јефта је сачекао на станици. Прво питање које му је жена поставила било је:

— Јефто, јеси ли ми био веран, док сам била у Петровцу?

— Наравно, одговори Јевта. А ти?

— Ја? Била сам ти верна исто као и ти мени.

Јефта се мало намргоди:

— Знаш, како да ти кажем, најбоље ће бити да идуће недеље заједно отпутујемо у Петровац.

Шта је јевтиније

Ишао Лала поред Бегеја и био »здраво« уморан. Наједном угледа дереглијаше како уз Бегеј вуку дереглију. Он их упита:

— Ej, слушајте, пошто да ме повезете.

Дереглијаши, неки шаљивчине, одмере Лалу па ће рећи:

— Банку ако хоћеш да вучеш, а две банке ако хоћеш да се возиш.

Лала узе да штудира, па најзад рече:

— Јевтиније ми се чини да вучем. Плати десет динара и узе конопац па поче и он да вуче

Пера и његов познаник

Пера често путује у села да набавља намирнице. Путни трошкови су велики а његови приходи мали, па мора да се довија како ће да прође што јевтиније. Обично он постула овако: сврати у сеоску цркву и гледа да ли има каква свадба. Ако нема, онда се прибија код домаћина ког кога купује намирнице и једе шта има: качамака, сира и хлеба или пасуља. Ако има свадбе, онда је ствар у реду. Он се умеша међу сватове и иде после венчања на гозбу. Младожењини рођаци мисле да је младин рођак, а младини да је младожењин. У току свадбе већ упозна се са свима, па како лепо пева а и вицкаст је, убрзо га сви сматрају као старог познаника и на растанку га позивају да опет дође.

Међутим, једном је женио сина неки богаљ али штедљив домаћин. Пера, по свом обичају, из цркве право на гозбу. Али домаћин спремио закуску и ручак за одређен број особа. Он одмах одмери Перу и квалификова га на лицу места као прекобројног. Утом изнеше на трпезу прасе и лочеше га сећи.

Домаћин тада шапну једном свом рођаку из младине породице:

— Је ли ово неки ваш рођак?

— Није — одговори упитани. Можда је неки наш пријатељ. Питаћу.

Он упита другог, други трећег и тако даље. Нико не познаје Перу. А он се већ спрема да се послужи прасећим печењем.

Домаћин хоће да изведе ствар на чистину.

— Овај, пријатељу — обраћа се он Пери — овде тебе нико не познаје. Реци кога од нас ти познајеш.

— Овога! — рече Пера и показа на прасе.

*

Овде је требало да буде оштампан један врло смешан виц, али се слагач толико засмејао да није успео да га сложи.

*

Београђанин на пољанчету

Њему је лекар наредио да две недеље чува кревет

ЈАНАЋКО НА ИЗЛЕТУ

— Ова европска новотарија ни-је баш тако угодна.

ПРИЈАТЕЉИЦЕ

— Хтела бих свом веренику још пре венчања да приредим неко изненађење, шта ми ти саветујеш?

— Испричај му своју прошлост!

⁂

— Знаш ли да је Мица неки дан на журу код Раде причала да је сада одбила многе просиоце.

Дала је каже — хиљаду корпи.

— То је тачно. Јер своме једином просиоцу, ономе старом, ћелавом књиговођи казала је: Не, хиљаду пута не!

⁂

ДЕЦА:

Учитељ: Кажи ми Јоцо шта је то кајање?

Јоца: ???

Учитељ: Па шта те хватаѕ, кад си нешто рђаво учинио?

Јоца: Хвата ме тата и испраши ми тур.

⁂

— Мама, рода је донела бакалину, нашем комшији, девојчицу. Сигурно пуца од муке!«

— Зашто да се љути! — пита мама.

— Зато што већ недељу дана стоји у његовом излогу: »Тражи се дечак!«

⁂

НИЈЕ ОПАСНО

— Господине поручниче, несмем да узјашим коња. Никад у животу нисам седео на коњу.

— Не брини ништа, младићу, и овај коњ је почетник. Ни на њему још није нико јахао.

⁂

— Послала ме мама, ако можете да јој позајмите свој радио апарат.

— Зар у ово доба ноћи хоће да слуша музику?

— Не, напротив, хтела би да мало спава.

⁂

ЗАБУНА

Судија: Оптужени зашто сте у мраку загрлили ову даму толико снажно да сте јој сломили два ребра?

Оптужени: Мислио сам да је моја жена.

⁂

— Страх ме је да пијем ову воду. Ко зна да ли је здрава. Имате ли неки начин да спречите заразу?

— Имам. Ја пијем само чисто вино!...

Писмо МАЛОГ ЈОВИЦЕ

Био сам се обладовао да це ми поклонити ову сколску годину, али незнам Ста им је било да ласпису Испите. Моја гимназија се плеселила у кумодлаз, и Молам тамо песке на Полагање. Да вам плаво Казем мислим да цу Добло плоци, иако ви знате да се Нисам бас плауцио, Ствал је у оволе дилектол и вецина мојих плофана Станују код Лавајла, млекације, то је онај сладник Плесетов, који се угледао на неке длуге колеге па Вец одавно не писе ниста. Ја сам томе Лавајлу написао писмо да избије Зицу ком Мог дисе, а он ми Је одговолио: колега не Блини, скуво сам ик.

За сколу мање Висе. Јел ја видим да скола много не Помазе. Данас циновници плолазе Да не мозе голе бити, зивотале. Плодају дусеке и цалсаве испод себе, а цлиобелзијанци Без сколе и уцења зиве Ко глофови. Они су данас плава Господа. Зато Кад ме је ћале питао, је ли јовице ста цес да Будес, доктол, или инзинел или нацелник ја Сам му казо да Највисе да будем Плетседник удлузења цлиобелзијанаца.

Тако нас комсија ставла цокалија, сија лову да нема глеске, а Пле није имо пас заста да га Увати. За длуге пале он не зели да цује сем за Злато. Не знам да ли је истина, али казу да је пле неки дан са зеном Отисао на летњу Позолницу, и да га је зена у след Плетставе гласно запитала: Ставло, види колико је сати на твој златни сат и ланац. Нема ста фола је тај ставла. Нада се да данас сутла буде стуб длуства, па се уци да длзи говоле, И скупи нас клинце Да му будемо публика. Ми као и они пледлатни билаци тлазимо да нам плати да Га слусамо, тако Се и ми Везбамо.

мој ћале Инаце никад ниста није хтео у Кући да лади. а пле неки дан, кад оно Нисмо имали воде Видим га где уплтио и Вуце две канте пуне воде. Обладовао сам се јел не молам ја Да вуцем воду. Кад она кезе није то за нас вец за Госпа ему, која силота немозе да дизе несто тезе од касике. Ја сам онда Казо бас идем сутла на Авалу па цу леци њеном Музу а он ми леце ево ти две стотке за Биоскоп. Сад идем и да од госпа еме узмем за Биоскоп, а после тлеба да уцим и онда идем на летовање.

вас јовица.

— Да ли сте кадгод срели човека, чији вас је и најмањи додир страшно узбудио!

— Да — свог зубног лекара.

БАШ ЗАТО

Домаћин је упорно молио једну гошћу, за време жура да нешто отпева. Дама се дуго опирала јер није имала воље да пева.

— Касно је могла бих сметати вашим суседима који спавају.

— А ми вас баш зато и молимо јер се баш та комшиница тукла са мојом женом.

⁂

Гост (собарици): Да ли је креветски чаршав опран?

Собарица: — Како да није! Изволите, пипните руком, још је влажан!...

⁂

ПРАКТИЧНИ БАРИТОНИСТ

Један оперски певач говори нешто ў поверењу о једном свом колеги баритонисти.

— Замислите само: Пре рата нико није могао да га натера да пева барона Скарпију у »Тоски«. А сада се увек отима за ту улогу. А знате ли зашто? Зато што барон Скарпија у другом чину има да поједе два сендвича и једно обарено јаје!

— Пољубк ме, Јово!

ПОЗНАЈЕ ГА

— Лекари су ми целу главу прегледали Рентгеновим зрацима и баш ништа нису могли наћи.

— Па ја сам се томе и надао.

⁂

— Колико је ноћас умрло болесника?...

— Два, господине докторе

— Али, ја сам дао прашкове за тројицу?

— Само онај трећи није хтео да га узме!!

⁂

НЕЊНОСТ

— Реци ми дали је овај лекар добар човек! Воли ли децу?

— Још како! Кад своје несташне синове хоће да избатина, он их прво хлороформише.

⁂

Књиговођа: У коју рубрику да укњижим суму с којом је одмаглио наш благајник?«

Шеф: Најбоље у рубрику »летећи издаци«!

⁂

ДАЧЈА ЛОГИНА

Петровић је одушевљени детектив, аматер. — Ви спавате на левој страни«, — рекао је једном госту.

— По чему то закључујете? — упита га изненађено гост.

— Јер вам је коса и брада са те стране много слабија.

Мали Перица Петровићев син, посматрао је оца а онда се умешао у разговор: — »Ти, тата, сигурно дубиш на глави, чим немаш ниједне длаке на темену!?«

⁂

— Тришо.

— Молим, г. Љубо!

— Дај ми спанаћ са јајетом.

— Одмах, молим...

— Чекај!..

— Дај место спанаћа пасуљ.

—Молим...

— Чекај!

— А место јајета кобасицу.

— Молим. (На шуберу): За г. Љубу спанаћ с јајетом, место спанаћа пасуљ, место јајета кобасицу. Само брзо!

⁂

НИКАКВА НОВОСТ

— Јеси ли чуо да је пронађена кошуља без дугмади?

— То ме ни мало не чуди, јер ја такве кошуље носим од кад сам се оженио.

ВЕЛИКА ЉУБАВ

— Веровала сам у његову велику љубав, јер ми стално шаље купоне за месо, а сада сам дознала да је — вегетеријанац.